

Tilstand kunne vi kun komme ved, at et Lønningsreglement for samtlige Embedsmænd fastsættes paa éengang. At anticipere, ved at fastsætte et saadant for nogle og ikke for andre, forekommer mig just at sætte os i en svævende Tilstand. Kan man tænke sig Andet muligt, end at man, netop naar man saaledes vil regulere Gagerne for nogle og ikke for andre Embedsmænd, vil komme i den Nødvendighed at maatte enten forhøje eller forringe, hvad man ved denne Lov har fastsat. Man kan muligén nu fastsætte en Norm for Gageringen af nogle Embedsmænd, som man anseer passende; men kommer man siden til at fastsætte et Regulativ for andre Embedsmænds Gager, saa vil man maaskee komme til en ganske anden Anskuelse; man vil maaskee da senere blive nødt til at sætte Gagerne høiere eller lavere, fordi man nu éengang har begyndt ved denne Lov med en Maalestof, som ikke vil kunne fuldføres ved nye Gagelove. Jeg nægter ikke, at for Diebliffet stiller Sagen sig for mig saaledes, som Udvalgets Majoritet har antaget. At man allerede har anticiperet, og altsaa kunde synes deri at have et Præcedens for at vedblive at anticipere, troer jeg ikke godt, man kan sige; thi, at man har vedtaget Lønningslove for Amtsforvalterne, Sold- og Postvæsenets Embedsmænd, har sin specielle Grund deri, at disse Embedsmænd tidligere have været lønede med Sportler. Der er altsaa en virkelig Nødvendighed for, naar man opgiver Sportlønningen, at regulere Noget for saadanne Embedsmænd. Men denne Nødvendighed finder vistnok ikke Sted for de heromhandlede Embedsmænd. Jeg skal saaledes tillade mig at slutte mig til Udvalgets Majoritet.

Blechingberg: Jeg kan ikke Andet end understøtte Lovudkastet og ønske det fremmet i den offentlige Tjenestes Interesse og med særdeles Hensyn til de Embedsmænd, som omhandles i §§ 3, 4 og 5. Jeg anseer det for yderst vigtigt for den offentlige Tjeneste, at Ministerierne forsynes med unge Arbejdere, som kunne gjøre deres Stilling under vedkommende Ministerium til deres Fremtids Opgave, og jeg seer virkelig ikke Noget, der i den Henseende skal kunne lokke den unge Mand, der

har skaffet sig den fornødne Foruddannelse, undtagen netop en nogenlunde betrygget Fremtid. Enhver, der kjender, hvorledes selv den, der til Exempel har tilendebragt sit Universitetskursus paa en tilfredsstillende Maade, befinder sig, naar han træder ind i en saadan Stilling, — han veed ogsaa, at han begynder sædvanligt med Jngenting; han veed, at derefter kan han naae en Gage af maaske 200 à 300 Rbd., medens han er gageret Volonteur eller Assistent. Naar han den Lykke at blive Cancellist, saa stiller dette Lovforslag 400 Rbd. som Minimum af Gage, og denne kan dernæst stige efter den Scala, som er foreslaaet i de omhandlede, af mig udhævede Paragrapher. Ved Siden deraf kan det vist ikke paatvies, at en Bestræbelse gjør sig gjældende under Ministerierne efter at concentrere Arbejdet hos saa faa Personer som muligt, at formindste Antallet af Arbejdere derhen, at disses fulde Tid er optagen med de Forretninger, som anvises dem under Ministeriet. Men jo mere dette er Tilfældet, og jo mere man maa erkjende, at — for at jeg skal holde mig til de laveste Gagebestemmelser som Lovforslaget indeholder, — s. Ex. 400 à 500 Rbd. ikke er noget tilstrækkeligt Bederlag for et Menneskes Arbejde et heelt Aar om, naar han ved Foruddannelse, navnlig ved videnskabelig Dannelse, har skaffet sig de dertil fornødne Betingelser, desto mere maa det ogsaa være pienhylligt, at, dersom der ikke for et saadant Menneske staar en Fremtid aaben, paa hvilken han kan regne, dersom han ikke kan haabe, naar han troligt offerer al sin Tid i Statens Tjeneste og fyldesgjør sine Foresattes Fordringer i saa Henseende, at han da vil kunne, om ogsaa langsomt, stige og see sin Fremtid betrygget ad en saadan lovbestemt Vej, som det ærede Ministerium her har paatænkt, saa vil der ikke let være Noget, der, efter at have skaffet sig de nævnte Betingelser, skulde finde Opfordring til at indtræde i Ministeriernes Tjeneste, blive der og efterhaanden erhverve en større Dygtighed for Stats-tjenesten. Det er imidlertid aabenbart, at under de nuværende Statsforhold famler der sig en Masse af Arbejde under Ministerierne. Medens Ministerposterne selv kunne vandre fra den Éne til den Anden — ofte hyppigere, end